

Arrest

nr. 121 804 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. GUL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 mei 2013 en heeft zich op 13 mei 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juni 2013.

1.3. Op 27 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 september 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Bakhshak in het district Day Mirdad (provincie Wardak, Afghanistan).

Volgens uw verklaringen werkte u sinds 1 hamal 1387 (20/03/2008 volgens de Gregoriaanse kalender (GK)) voor de verkiezingscommissie in de provincie Wardak. U was gedurende 6 maanden belast met de distributie van de stemkaarten in het districtshuis van Day Mirdad naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 1388 (2009 Gregoriaanse Kalender (GK)). Toen u 4 maanden aan de slag was, waarschuwde mullah Nasrullah van uw dorp u om uw werk stop te zetten. Op 5 sonbola 1387 (26/08/2008 GK) stuurde de Taliban een brief aan de moskee van Ahmad Khail waarin u en al uw collega's bedreigd werden. Drie collega's vluchtten naar aanleiding van deze bedreiging. Uw verantwoordelijke Najibullah en uzelf werden overgeplaatst naar Maidan Shar, het provinciecentrum. Ginds zette u uw werkzaamheden voor de overige 6 maanden van uw contract voort op de dienst administratie. Op 10 aqrab 1387 (31/10/2008 volgens de GK) verhuisde ook uw familie naar Maidan Shar. Uw contract liep eind 1387 (omstreeks eind maart 2009 GK) af, waarna u in Maidan met een vennoot als zelfstandige een zaak opstartte.

Uw enige en jongere broer die bij u in Maidan woonde, Hazrat Shah, werkte in 1388 (2009 GK) voor de verkiezingscommissie en ontving eveneens bedreigingen van de Taliban. Hij werd op 13 of 14 hamal 1389 mogelijk ontvoerd door de Taliban (2 of 3 april 2010 GK).

Na ongeveer twee jaar als zelfstandige gewerkt te hebben, besloot u opnieuw aan de slag te gaan bij het verkiezingsdepartement. U werd aangenomen op 1 hut 1389 (20/02/2011 GK) en kreeg een contract voor 1 jaar op de afdeling logistiek. Uw aandeel in uw eigen zaak verkocht u door aan uw vennoot op 5 hut 1389 (24/02/2011 GK). Op 25 hut 1390 (15/03/2012 GK) werd u echter opnieuw door de Taliban bedreigd. Deze keer stuurden ze een brief naar de moskee in Bakhshak. De 3 daaropvolgende dagen ging u nog naar kantoor en informeerde u uw werkgever. Vijf dagen na deze brief, het was intussen 1390, verliet u Afghanistan.

U reisde gedurende ongeveer 1 jaar op illegale wijze naar België, waar u op 20 saur 1392 (10/05/2013 GK) aankwam. Op 23 saur 1392 (13/05/2013 GK) vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara (dd. 07/12/1381 of 26/02/2003 GK); een kopie van de taskara van uw vader; 2 originele attesten ter staving van uw tewerkstelling voor de verkiezingscommissie in de provincie Wardak in 2008 en 2011); uw originele arbeidsbadge ten tijde van uw laatste tewerkstelling in 2011; het verzendingsbewijs waarmee al deze documenten u vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst rijzen er ernstige twijfels omtrent uw verklaring dat u kort voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw voor het verkiezingsdepartement in de provincie Wardak werkte. Zo kan immers de vraag gesteld worden waarom u, die verklaart als gevolg van uw eerste werkjaar bij dit departement nog twee jaar nadien met onveiligheidsgevoelens te kampen had, plots eind 1389 opnieuw besloot om daar te solliciteren. U gaf immers aan dat u na uw overplaatsing van Day Mirdad naar Maidan Shahr in 1387 geen problemen meer met de Taliban kende en bijgevolg uw contract voor het verkiezingsdepartement probleemloos kon afwerken (gehoorverslag CGVS, 20). Niettemin wenste u onmiddellijk daarop uit veiligheidsoverwegingen geen contact meer te hebben met dit departement, hoewel er parlementsverkiezingen gepland stonden voor 1389 (gehoorverslag CGVS, 24). Uw persoonlijke negatieve ervaring belette uw jongere broer, die op dat moment bij u in Maidan inwoonde, er dat daaropvolgende jaar (1388) echter niet om bij datzelfde departement te gaan werken. Uw broer werd om die reden trouwens eveneens door de Taliban bedreigd (gehoorverslag CGVS, 12). Hoewel hij kort na de beëindiging van zijn contract, begin 1389, plots van de aardbol verdween, achtte u de situatie begin 1390 toch weer voldoende veilig om opnieuw bij voornoemd departement aan de slag te gaan (gehoorverslag CGVS, 12 en 21).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de zorgwekkende verdwijning van uw broer komt overigens volledig op de helling te staan doordat u in dit verband over geen enkele informatie beschikt, laat staan dat u getracht zou hebben u over het lot van uw broer te informeren. Zo heeft u geen idee waar uw broer was op het moment dat hij verdween of wat hij toen dan het doen was. Zelfs naar de reden van zijn verdwijnen heeft u tot op heden blijkbaar het raden, aangezien u in het midden laat of hij ontvoerd werd door de Taliban of er iets anders met hem gebeurde (gehoorverslag CGVS, 12). Als uitleg voor uw onwetendheid geeft u aan dat u zich in de provincie nergens kon gaan informeren, aangezien u zelf nog steeds vreesde door de Taliban gezocht te worden (gehoorverslag CGVS, 22). Het is echter geenszins aannemelijk dat u maar dermate weinig aandacht aan de plotse verdwijning van uw enige broer zou besteden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel degelijk nog over betrouwbare vrienden in uw regio van herkomst beschikte, zoals bijvoorbeeld Timor Shah die u waarschuwde voor de tweede dreigbrief en die u uw documenten naar België opstuurde (gehoorverslag CGVS, 21 en 2). Zelfs Najibullah, uw ex-collega met wie u blijkbaar ook tot kort voor uw vertrek contact hield, kon ondanks zijn werk voor de autoriteiten probleemloos naar zijn eigen dorp en dat van u reizen (gehoorverslag CGVS, 22). Om al deze redenen kan dan ook ernstig getwijfeld worden over de geloofwaardigheid van het door u beweerde lot van uw broer.

In dit verband kan overigens de vraag gesteld worden waarom enkel u, en bijvoorbeeld niet Najibullah, zo bevreesd was om nog naar het district Day Mirdad terug te keren. Volgens uw verklaringen werden immers al uw teamleden in 1388 door de Taliban bedreigd (gehoorverslag CGVS, 19), maar dit weerhield Najibullah er blijkbaar niet van om nog regelmatig naar zijn district van herkomst terug te reizen. Temeer aangezien hij ook na zijn contract bij het verkiezingsdepartement in 1388 opnieuw voor een functie bij de Afghaanse autoriteiten koos (gehoorverslag CGVS, 22).

Voorts dient te worden vastgesteld dat alle verklaringen die u aflegde over de bedreigingen vanwege de Taliban aan u persoonlijk een dermate vage indruk maakten dat ook aan de door u aangehaalde vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Op de eerste plaats kan er in het kader van uw verklaringen tijdens uw eerste werkjaar voor het verkiezingsdepartement in 1388 een belangrijke interne tegenstrijdigheid opgemerkt worden. Enerzijds verklaarde u immers dat u in de eerste zes maanden stemkaarten moest uitdelen en vervolgens overgeplaatst werd naar Maidan toen het werk voor uw team in het district zelf afgerond was. Enkel u en uw verantwoordelijke Najibullah mochten de rest van het contract uitdoen in Maidan Shar, aangezien er voor de overige 3 teamleden ginds niet voldoende werk was. In die zes eerste maanden van 1388, en dus nog in het districtscentrum van Day Mirdad zelf, verklaarde u dat er toen geen problemen geweest waren en dat deze zich pas stelden na jullie overplaatsing naar Maidan (gehoorverslag CGVS, 17). Wat verder in het gehoor echter, toen u gevraagd werd naar de problemen die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan, nam uw relaas echter een andere wending. Toen maakte u plots gewag van problemen reeds in de vierde en zesde maand van uw contractperiode, hetgeen ertoe leidde dat al uw collega's behalve uzelf en Najibullah, besloten hun werk stop te zetten om te vluchten (gehoorverslag CGVS, 19-20).

Des te opmerkelijk is uw verklaring dat u geen problemen verwachtte omwille van dit werk. U rekende immers op de steun van uw dorpshoofd, hoewel deze persoon volgens u deel uitmaakte van de Taliban. Waarom u verwachtte dat een lid van de Taliban, een groepering die erom gekend staat de Afghaanse autoriteiten geen warm hart toe te dragen, u zou steunen in uw beslissing om daarvoor te werken, blijft dan ook een raadsel (gehoorverslag CGVS, 15). Uw vertrouwen in deze persoon kan bovendien maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw daaropvolgende verklaring niemand in uw dorp over uw werk verteld te hebben uit veiligheidsoverwegingen (gehoorverslag CGVS, 15). Uw voorzichtigheid kon echter niet voorkomen dat de Taliban toch achter uw werkzaamheden kwamen, waarna de malik u waarschuwde om uw werk stop te zetten. Ondanks de goede band van uw malik met de Taliban, sloeg u zijn waarschuwing echter in de wind (gehoorverslag CGVS, 19). Pas toen de Taliban een brief naar de moskee van Ahmad Khail stuurden, besloot u het district te ontvluchten.

Noch wat betreft die eerste bedreigingen in 1388, noch wat betreft de latere bedreigingen anno 1390, kon u trouwens een aannemelijke verklaring geven hoe de Taliban achter uw werkzaamheden voor de autoriteiten gekomen waren (gehoorverslag CGVS, 19). Hoewel uw functie in het districtscentrum van Day Mirdad zelf nog enige zichtbaarheid inhield, dient aangestipt te worden dat dit argument voor uw tweede contract in Maidan Shar zelf niet opgaat. Het is overigens toch wel zeer opmerkelijk dat u in de zes maanden onmiddellijk nadat u Day Mirdad ontvlucht was geen enkel probleem meer ondervond, terwijl u zich maar liefst twee jaar later op een meer gesloten dienst van het departement blijkbaar wel plots opnieuw in de kijker werkte van de Taliban. Als reden waarom u aanvankelijk ongemoeid bleef, gaf u de verklaring dat u zich in de tweede helft van 1388 verborgen

hield. Zo keerde u niet meer naar uw district terug en had u met niemand daar nog contact (gehoorverslag CGVS, 21). Een verklaring die echter niet volledig strookt met uw eerdere uitleg dat u in contact bleef met de boer die uw gronden in uw geboortedorp bewerkte, ook na uw vertrek uit het dorp, aangezien deze de helft van de opbrengst met een wagen aan u liet bezorgen (gehoorverslag CGVS, 10-11). Nochtans gaat u er van uit dat u in 1390 ontdekt werd doordat mensen uit uw district u bij het departement gezien zouden hebben, bijvoorbeeld chauffeurs of mensen die eenvoudigweg In Maidan Shahr kwamen winkelen (gehoorverslag CGVS, 21). Het blijft echter bij een vaag vermoeden.

U legde bovendien geen enkel document neer ter staving van de bedreigingen door de Taliban als gevolg van uw werk voor het verkiezingsdepartement. Meer zelfs, u zou geen van beide dreigbrieven waarin u door de Taliban met de dood bedreigd werd ooit met eigen ogen gezien hebben. Van de eerste dreigbrief in 1388 vernam u enkel via uw teamgenoten die afkomstig waren uit Ahmad Khail, het dorp waar de desbetreffende brief in de moskee werd achtergelaten (gehoorverslag CGVS, 19-20). De tweede dreigbrief werd dan weer afgegeven in de moskee van uw eigen dorp Bakhshak. Hiervan zou u enkel een foto op de gsm van uw vriend Najibullah gezien hebben. Desondanks kon u hier ook niets van neerleggen, aangezien dit gsm-bericht niet aan u, maar aan deze vriend gestuurd werd. Een toch wel vreemde situatie aangezien Najibullah op dat moment geen collega meer van u was, aangezien hij zijn werk op het verkiezingsdepartement ingeruild had voor een job in het departement van onderwijs (gehoorverslag CGVS, 21-22). Van deze tweede brief vermeldde u trouwens eerst dat u ze op 25/08/1390 ontving, hetgeen wat later gewijzigd werd naar 25/12/1390 (gehoorverslag CGVS, 20 en 21).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u aangebrachte documenten kunnen aan bovenstaande conclusie niets wijzigen. De taskara's bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de door u neergelegde arbeidsattesten en arbeidsbadge dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat zij op geen enkele wijze informatie geven over de problemen die u in Afghanistan gehad zou hebben. Daarbij komt nog dat dergelijke documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen volstaan deze documenten op zich bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Er kan volledigheidshalve aangestipt worden dat de data op deze documenten niet overeenkomen met de verklaringen die u neerlegde. Zo situeerde u begin en eind van uw contracten telkens op de eerste dag van de eerste maand (hamal) en op de laatste dag van de laatste maand (hut), hetgeen volgens de Gregoriaanse kalender echter overeenkomt met respectievelijk de maanden maart en februari, en niet januari en december zoals uw arbeidsdocumenten tonen. De mogelijkheid dat u beide kalenders door elkaar gehaald zou hebben, lijkt gezien uw hoge scholingsgraad en verdere nauwkeurige tijdssitueringen in de rest van het gehoor overigens maar weinig waarschijnlijk (gehoorverslag CGVS, 14 en 23-24). Het door u neergelegde verzendingsbewijs uit Afghanistan tot slot toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is.

Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Wardak dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Wardak te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, samen met uw vrouw en kind, te vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetst doorheen het gehoor immers een beeld van uzelf, waaruit naar voren komt dat u allesbehalve onbemiddeld bent. Vooreerst bent u in het bezit van een huis en 20 man gronden. Deze gronden worden ook sinds uw vertrek uit het dorp nog bewerkt door een landbouwer, waardoor u steevast nog de helft van de landopbrengsten kreeg (gehoorverslag CGVS, 10). Daarbij komt dan nog dat u geschoold bent, aangezien u uw middelbaar diploma behaalde (gehoorverslag CGVS, 14). Een dergelijke opleiding stelde u de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan dan ook in staat om uiteenlopende werkervaring op te doen, gaande van een functie als klerk bij een overheidsdepartement tot het opstarten van een eigen zaak (gehoorverslag CGVS, 18 en 4). De zaak waar u zich na twee jaar kon laten uitkopen door uw vennoot voor maar liefst 10.000 dollar (gehoorverslag CGVS, 6). Het stelde dan ook geen groot probleem voor u om in amper 5 dagen tijd 11.000 Amerikaanse dollar op tafel te leggen en zodoende uw reis naar Europa te bekostigen (gehoorverslag CGVS, 22 en 25).

Daarbij komt nog dat u behalve uw moedertaal Pashtou ook wat Dari kent (gehoorverslag CGVS, 3). U verkeert overigens in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent tot tal van andere professionele activiteiten, allemaal elementen die uw kansen om een ander een leven op te bouwen aanzienlijk doen toenemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om samen met uw vrouw en zoontje in de stad Kabul kunt vestigen om u aan de algemene situatie in het district Day Mirdad te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voet verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

2.1.1. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) bij zijn motivering geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij geen werk vond om van te leven en hij uit onmacht teruggekeerd is naar zijn vroegere werk en dit na twee jaar in de hoop dat hij

niet meer bedreigd zou worden, dat hij na de bedreiging van de taliban uit zijn dorp is gevlucht en zijn zaak achter liet, dat hij in een ander bureau in Maidan Sharh aan de slag is gegaan, dat meer nog, zijn broer er om dezelfde reden van overleven aan de slag is gegaan, wetende dat er gevaar is voor zijn leven. Verzoeker vervolgt dat hij niet de keuze had en hij zijn best heeft gedaan om in zijn land van herkomst te overleven, hetgeen het CGVS niet kan aanvaarden, dat dit zijn realiteit is.

2.1.2. Verder stelt verzoeker dat zijn broer zijn job startte bij het verkiezingsdepartement in Maidan Sharh, toen hij geen problemen met de taliban kende, dat hij na de bedreigingen van de taliban terugkeerde naar zijn dorp daar de werkloosheid niet vol te houden was, dat hij vreesde voor zijn eigen leven om achter zijn broer aan te kunnen gaan en naar zijn verdwijning te informeren in het dorp, dat na het vertrek zijn broer nooit is teruggekomen.

2.1.3. Hij merkt op dat hij, zoals reeds uiteengezet door hem, van de eerste bedreiging door het dorpshoofd werd op de hoogte gesteld, dat deze, hoewel hij een taliban is, hem in bescherming heeft willen nemen door hem aan te raden te stoppen met zijn activiteiten voor het verkiezingsdepartement, dat er altijd informanten zijn tussen de burgers, die hem aangeven bij de taliban, dat hij deze informanten niet kan herkennen als hij zijn werk uitvoert, dat hij dan ook niet precies kan zeggen wie die informanten zijn.

2.1.4. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker, na citering van de artikelen 48/3, §1 en 48/4, §1 en artikel 1, A.2 van het vluchtelingenverdrag, dat er niet wordt getwijfeld dat hij afkomstig is Wardak, Afghanistan, dat de rapporten die hij CGVS aanhalen duidelijk stellen dat er nog steeds geweld aanwezig is, dat ook al is dit sporadisch en jaarlijks weerkerend, het niet kan zijn dat een gezochte persoon er in veiligheid kan verkeren, dat het CGVS immers zelf verwijst naar het rapport van het UNHCR '*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*', waarbij zij vaststelt dat er sinds 2013 een stijging is in het aantal incidenten, dat er op 8 september nog 16 doden en minstens 150 gewonden vielen bij een zelfmoordaanslag door de taliban, dat zelfs als hij naar zijn geboortestreek zou willen, het de vraag is of hij wel kan, *quod non*.

2.1.5. Verder stelt verzoeker dat alle uitvalswegen van Kabul onder controle van de taliban staan en reizen levensgevaarlijk is, dat het geweld de laatste tijd juist verergerd is in Kabul alsook in Wardak, dat volgens het voormeld rapport van het UNHCR wordt voorspeld dat 2013 het gewelddadigste jaar zal worden, met een stijging van het aantal burgerslachtoffers met maar liefst 23%, dat hij niet in staat was om ter plaatse te blijven en om er hulp en bescherming te krijgen van de overheid, dat het gebied gevaarlijk is en de overheid niet de mogelijkheid is om haar burgers te beschermen, dat hij dan ook in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en/of hem minstens de subsidiaire bescherming te bieden.

2.3. Als bijlage aan zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen "Nieuwe richtlijnen UNHCR over asielzoekers uit Afghanistan", wat een samenvatting betreft van de in het verzoekschrift vernoemde 'guidelines' van het UNHCR.

2.4. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat het feit dat zijn relaas niet geloofwaardig is, steunt op een appreciatie van de commissaris-generaal eerder dan op fundamentele elementen, dat abstractie dient gemaakt te worden van het feit dat men dient te leven en te overleven, dat er tijd over gegaan is voor hij terug ging werken bij verkiezingsdepartement, dat dit om den brode was, dat hij hoopte dat de taliban niet meer zou reageren, dat wanneer de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt hoe de taliban het te weten is gekomen, hij vraagt om in het hoofd van de taliban te kijken, dat hij niet in een ivoren toren zit, dat burgers hem konden zien en dachten 'die doet waarschijnlijk dat', dat documenten geen noodzaak zijn indien een coherent verhaal verteld wordt en dat indien documenten worden neergelegd de commissaris-generaal zegt dat deze zomaar kunnen verkregen worden in Afghanistan, dat uit het feit dat hij verstandig is en geen moeilijkheden had om aan geld te raken om te kunnen vluchten, daar hij zijn zaak verkocht had, niet kan afgeleid worden dat hij overal job kan uitoefenen en niet wegneemt dat hij nog altijd vreest voor vervolging, dat er geen intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is, daar er sprake is van 'collateral damage', dat het niet is omdat met niet high profile is, dat men niet daaronder valt, dat het feit dat hij slim is en handel kan

drijven ertoe leidt dat hij talibanbelasting zal moeten betalen zoals mensen die de eindjes aan elkaar kunnen knopen.

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de bedreigingen vanwege de taliban met betrekking tot zijn tewerkstelling voor het verkiezingsdepartement in 1387 kan geen geloof worden

gehecht. Immers legt verzoeker betreffende de kern van zijn relaas dienaangaande tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart verzoeker eerst dat hij in 1387 voor het verkiezingscommissie werkte en dat hij tijdens de zes maanden van de verkiezingen in het districtcentrum werkte, dat hij na de bedreigingen door de taliban met zijn familie naar Maidan is gegaan en dit op 10/08/1387, dat hij tot 1388 voor het verkiezingsdepartement werkte en daarna een onafhankelijk werk deed (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat hij en zijn collega's bedreigd werden door de taliban op 5/06/1387 (gehoorverslag CGVS, p. 17). Vervolgens verklaart verzoeker dat hij in zijn district werkte, meer bepaald in het districthuis, tijdens de eerste zes maanden en dat dit afliep zonder problemen, dat hij na zes maanden naar Maidan ging en toen problemen had, dat hij naar Maidan moest gaan omdat de taak van de missie voor hem (en zijn collega's) in zijn district gedaan was en ze dan naar Maidan moesten, omdat hij wilde werken omdat zijn contract geldig was voor één jaar en dat enkel hij en Najibullah (naar Maidan) vertrokken, daar de andere werkers werden gevraagd om te gaan daar er geen werk was voor hen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Bij de uiteenzetting van zijn asielrelaas verklaart verzoeker dan opnieuw dat hij in zijn district werkte voor het verkiezingsdepartement, dat de taliban geïnformeerd raakte over zijn werk, dat hij in de vierde maand van zijn werk hoorde van Malik Nasrullah dat het voor hem beter was te stoppen met zijn werk daar het negatieve gevolgen zou kunnen hebben, dat hij een bedreiging ontving, per brief naar de moskee in Ahmad Khail, op 5/06/1387, dat hij na de brief niet terug naar zijn dorp ging omdat hij bang was, dat hij op 10/08/1387 naar Maidan vertrok, dat zijn collega's vluchtten na het zien van de brief maar dat hij naar Maidan ging, zoals ook Najibullah, dat zijn familie ook naar Maidan verhuisde op 10/08/1387, dat hij in Maidan, bij het verderzetten van zijn taak bij het verkiezingsdepartement wel nog bang was omdat hij bedreigd werd maar dat hij geen nieuwe bedreigingen meer kreeg daar hij zichzelf verstopte en niemand wist waar hij was (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Gelet op het feit dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerdde problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas eenduidig te situeren en dienaangaande twee verschillende versies opgeeft, over het ogenblik en de plaats van de bedreigingen en de gevolgen hiervan van hem en zijn collega's, die niet met elkaar te verzoenen zijn, kan geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die verzoeker en zijn collega's zouden ontvangen hebben in Day Mirdad (zijn district) of Maidan naar aanleiding van hun functie bij het verkiezingsdepartement in 1387.

2.9. Ook aangaande verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging ten gevolge van de bedreigingen die hij ontving van de taliban naar aanleiding van zijn functie voor het verkiezingsdepartement in 1390 en die de aanleiding waren voor verzoeker om zijn land te ontvluchten, kan geen geloof gehecht worden. Het is immers allerminst aannemelijk dat verzoeker, die zelf verklaarde dat hij in Maidan bij het voortzetten van zijn taak in 1387 bij het verkiezingsdepartement nog altijd bang was, omdat hij bedreigd werd, dat hij geen contact meer had met mensen en zichzelf verstopte, dat hij ook bij het werken in zijn eigen workshop (in 1388 en 1389) zichzelf verborg, dat hij in Maidan niet vrij leefde en altijd bang was (gehoorverslag CGVS, p. 20-21), in 1390 opnieuw besloot te solliciteren voor het verkiezingsdepartement en de job uitoefende waardoor hij zich, nadat hij, na de vorige bedreigingen, altijd bang was geweest, nooit vrij had geleefd in Maidan en zich altijd verborgen hield, opnieuw in de openbaarheid begeeft. Het solliciteren in 1390 voor opnieuw een functie bij het verkiezingsdepartement is ook uiterst bevreemdend in het licht van zijn verklaringen betreffende zijn broer. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer in 1388 voor de verkiezingscommissie werkte in Maidan en bedreigd werd door de taliban, dat hij verdween op 13 of 14/01/1389, dat hij niet weet of hij ontvoerd werd door de taliban of er iets ander met hem gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gelet op de verklaring van verzoeker over de verdwijning van zijn broer die in 1388 voor het verkiezingsdepartement in Maidan werkte, nadat deze eerder bedreigd werd door de taliban, en de bedreigingen die verzoeker zelf beweert te hebben ontvangen naar aanleiding van zijn tewerkstelling bij het verkiezingsdepartement in Day Mirdad of Maidan in 1387 en gelet op zijn voortdurende angst naar aanleiding van deze bedreiging en zijn reactie daarop, namelijk het zich verborgen houden, is het niet aannemelijk dat verzoeker in 1390 opnieuw gaat solliciteren voor een functie bij het verkiezingsdepartement in Maidan. Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling in 1390 bij het verkiezingsdepartement in Maidan, kan ook geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die verzoeker ten gevolge van voornoemde tewerkstelling zou hebben ontvangen van de taliban. Bovendien stelt de Raad vast dat twee verschillende data opgaf voor het ontvangen van de dreigbrief naar aanleiding van voormelde tewerkstelling, zijnde 25/08/1390 (gehoorverslag CGVS, p. 20) en 25/12/1390 (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Verzoekers betoog dat hij uit onmacht teruggekeerd is naar zijn vroegere werk na twee jaar – dat er dus tijd over gegaan is - in de hoop dat hij niet meer bedreigd zou worden, dat de taliban niet meer zou reageren en dat hij in een ander bureau in Maidan Sharh aan de slag is gegaan, kan omwille van bovenstaande redenen niet overtuigen. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij geen werk vond en dat hij

dus diende te leven en te overleven, dat de terugkeer naar het verkiezingsdepartement 'om den brode was', merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nooit voor hem persoonlijk melding maakte van problemen om te overleven omwille van werkeloosheid of geldgebrek (doch enkel dat zij financiële problemen hadden waardoor zijn broer niet kon afstuderen maar moest werken). Op de vraag waarom verzoeker besloot een tweede keer te solliciteren voor dezelfde job, antwoordde verzoeker *'Na twee jaar solliciteerde ik opnieuw voor verkiezingsdepartement, ik dacht dat te doen en dat niemand het zou weten, omdat ik de afgelopen twee jaar niet voor hen werkte, dus niemand zou geïnformeerd raken'* (gehoorverslag CGVS, p. 21) en *'Ik zei u voordien dat ik na twee jaar terug gesolliciteerd heb en het was werk op kantoor, ik dacht dat het niet gevaarlijk zou zijn'* (gehoorverslag CGVS, p. 24). Verzoeker verwijst hier geenszins naar mogelijke problemen om te overleven omwille van werkloosheid. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij eind 1389, voor zijn beweerde begin van tewerkstelling bij het verkiezingsdepartement in Maidan in 1390, stopte met zijn workshop en zijn goederen en materiaal aan zijn partner verkocht voor 10.000 dollar (gehoorverslag CGVS, p. 6), alsook dat zijn familie land bezit waarop een van de dorpsgenoten werkt, dat ze aardappelen cultiveerden en dat hij jaarlijks zijn deel kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11) en dat verzoeker eind 1390, begin 1391, bij het verlaten van zijn land, na één jaar te werken (gehoorverslag CGVS, p. 21) voor 400 dollar per maand (gehoorverslag CGVS, p. 25) in de mogelijkheid was zelf zijn reis te betalen, zijnde 11.000 dollar, met eigen geld dat hij gespaard had van zijn werk, zodat niet kan aangenomen worden dat verzoeker enkel 'om den brode' zich verplicht zag opnieuw te solliciteren voor een functie bij het verkiezingsdepartement eind 1390, nadat hij alsook zijn broer reeds naar aanleiding van een dergelijk functie drie respectievelijk twee jaar eerder bedreigingen ontvangen hadden.

2.10. Ook aan verzoekers relaas over zijn broer en diens verdwijning/ontvoering in Maidan Sharh (gehoorverslag CGVS, p. 12) kan geen geloof gehecht worden. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met geen woord repte over de tewerkstelling bij het verkiezingsdepartement in Maidan in 1388 van zijn broer en de bedreigingen van de taliban ten aanzien van zijn broer tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5). Verzoeker vermeldde alleen dat zijn broer spoorloos is sedert vier maanden voor zijn vertrek (verklaring DVZ, p.6, vraag 18). Deze verklaring strookt dan weer niet met verzoekers verklaringen op het gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoeker verklaarde dat hij vijf dagen na de dreigbrief van 25/12/1390 vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 21-22) - datum (01/1391) die verzoeker ook aangaf op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, p. 8, vraag 36) - en dat zijn broer verdween op de 13de of 14de van de eerste maand van 1389 (gehoorverslag CGVS, p. 12), aldus bijna twee jaar voor zijn vertrek. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele informatie kan geven aangaande de verdwijning van zijn broer in 1389 en ook niet getracht heeft zijn broer op te sporen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoekers verklaring dat hij hem niet ging zoeken in zijn provincie omdat ook zijn leven in gevaar was daar de taliban hem zochten (gehoorverslag CGVS, p. 12) terzijde gelaten, is het toch allerminst overtuigend dat verzoeker niet minstens informeerde naar (de verdwijning van) zijn enige broer hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, nu verzoeker wel nog contacten had/heeft in zijn regio van herkomst en in Maidan, namelijk T.S. van zijn dorp, die verzoeker informeerde over de tweede dreigbrief (gehoorverslag CGVS, p. 21) en die verzoeker documenten opstuurde (gehoorverslag CGVS, p. 25) alsook Najibullah, zijn ex-collega bij het verkiezingsdepartement in 1387 in Day Mirdad en in Maidan die erna voor het departement onderwijs ging werken in Maidan, die als hij naar zijn dorp terugging, langsging in het dorp van verzoeker en die de foto van de tweede dreigbrief toonde op zijn gsm aan verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 22). Om bovenstaande redenen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de verdwijning van verzoekers broer een maand na het beëindigen van diens éénjarige tewerkstelling voor het verkiezingsdepartement in Maidan.

2.11. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van de bedreigingen die door de taliban geuit werden als gevolg van zijn werk voor het verkiezingsdepartement. Dit is opmerkelijk daar verzoeker verklaarde dat T.S. hem documenten opstuurde (gehoorverslag CGVS, p. 2) en verzoeker aangaande de tweede dreigbrief van de taliban aangaf dat T.S. hem informeerde over die brief, en die brief op foto plaatste en per gsm naar Najibullah stuurde zodat laatstgenoemde de foto van de brief aan verzoeker kon tonen (gehoorverslag CGVS, p. 21-22), zodat kan aangenomen worden dat T.S. in het bezit is van de tweede dreigbrief ten aanzien van verzoeker of minstens toegang heeft tot deze brief en over beeldmateriaal van deze brief beschikt. Waar verzoeker ter terechtzitting nog poneert dat documenten niet nodig zijn als een coherent verhaal verteld werd, gaat hij er aan voorbij dat hij allerminst er in geslaagd is coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

2.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.13. De door verzoekers tijdens zijn asielpcedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De taskara's die verzoeker neerlegt toont zijn identiteit en afkomst aan, doch deze worden niet betwist. Wat betreft de door verzoeker neergelegde arbeidsattesten en arbeidsbadge dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat deze op geen enkele wijze informatie geven over de problemen en bedreigingen die verzoeker beweert te hebben gehad in Afghanistan. Overigens wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkte "*Er kan volledigheidshalve aangestipt worden dat de data op deze documenten niet overeenkomen met de verklaringen die u neerlegde. Zo situeerde u begin en eind van uw contracten telkens op de eerste dag van de eerste maand (hamal) en op de laatste dag van de laatste maand (hut), hetgeen volgens de Gregoriaanse kalender echter overeenkomt met respectievelijk de maanden maart en februari, en niet januari en december zoals uw arbeidsdocumenten tonen.*" Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. Het door verzoeker neergelegde verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat verzoeker contacten heeft in Afghanistan, hetgeen *in casu* niet wordt betwist.

2.14. Betreffende het profiel van verzoeker, namelijk ambtenaar bij het verkiezingsdepartement, wijst de Raad er vooreerst op dat aan verzoekers tewerkstelling bij het verkiezingsdepartement in 1390 geen geloof kan worden gehecht omwille van de redenen uiteengezet in punt 2.9. Omtrent verzoekers beweerde tewerkstelling bij het verkiezingsdepartement in 1387 wijst de Raad er op dat de discrepantie tussen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten omtrent de periode van tewerkstelling (zie punt 2.13.) de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel ondermijnen. Bovendien volstaat een eventueel niet-betwist profiel niet om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit onderhavig arrest dat aan de beweerde problemen van verzoeker met de taliban omwille van zijn activiteiten geen geloof kan worden gehecht.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad wijst er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013 aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”*, augustus 2013).

De Raad stelt vast, op basis van de verklaringen van verzoeker tijdens de asielprocedure, dat verzoeker een volwassen jonge man is, die naast Pashtou ook wat Dari kent (gehoorverslag CGVS, p. 3), die geschoold is en zijn diploma middelbaar onderwijs behaalde (gehoorverslag CGVS, p. 14) en die reeds de mogelijkheid had om met een partner een eigen zaak op te starten waar hij gedurende twee jaar werkte (gehoorverslag CGVS, p. 4-6). Daarnaast kan, zoals reeds aangegeven werd, vastgesteld worden dat verzoeker niet onbemiddeld is nu hij in het bezit is van een huis in zijn dorp en 20 man gronden en hij van deze gronden jaarlijks landbouwopbrengsten kreeg en dat verzoeker de mogelijkheid had zijn eigen reis naar Europa van 11.000 dollar te bekostigen. Gelet op voorgaande kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

Waar verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat het feit dat hij verstandig is en de mogelijkheid had om aan geld te raken om te kunnen vluchten, niet wegneemt dat hij nog altijd vreest voor vervolging, wijst de Raad er op dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof werd gehecht zodat hij dit niet dienstig kan aanvoeren. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat het feit dat hij slim is en handel kan drijven ertoe zal leiden dat hij talibanbelasting moet betalen, beperkt hij zich tot een loutere bewering, zonder nadere toelichting of staving door documenten.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.19. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor.

Waar verzoeker stelt dat het geweld de laatste tijd verergerd is in Kabul en dat er geen intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is daar er sprake is van 'collateral damage', stelt de Raad vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse. De stelling dat alle uitvalswegen van Kabul onder controle van de taliban staan en reizen levensgevaarlijk is, doet geen afbreuk aan de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.20. Waar verzoeker nog wijst op de algemene situatie van onveiligheid in Afghanistan, waarvoor hij verwijst naar het rapport van het UNHCR '*Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*', waarvan hij een samenvatting bijvoegt in bijlage aan zijn inleidend verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Kabul doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan.

In zoverre verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst, Wardak, wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Kabul voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

De verwijzing naar het feit dat hij een gezocht persoon is, dat hij niet in staat was om ter plaatse te blijven en om er hulp en bescherming te krijgen van de overheid, is gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet relevant. Met de loutere stelling dat het gebied gevaarlijk is en niet in de mogelijkheid om haar burgers te beschermen, toont verzoeker niet aan dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet of dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

2.21. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.23. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER